

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ชื่อโครงการวิจัย : หลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในกรณีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล

ผู้วิจัย : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอื้ออารีย์ อึ้งจะนิล และคณะ

ที่มาของปัญหา

ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลเป็นมาตรการทางกฎหมาย ปรากฏทั้งในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ และระบบกฎหมายซีวิลลอว์ โดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้การใช้อำนาจตุลาการในการพิจารณาคดีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว ตลอดจนเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในบริเวณศาล อย่างไรก็ตาม ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลในประเทศไทย ตามมาตรา ๓๑-๓๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ให้อำนาจศาลสั่งลงโทษผู้กระทำความผิดได้โดยไม่จำเป็นต้องมีการสอบสวนหรือฟ้องร้องผู้กระทำความผิดเพื่อพิสูจน์ความผิดนั้นก่อน ตลอดจนถึงความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ว่า ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลไม่ใช่ความผิดทางอาญา ทำให้เกิดคำถามว่าหลักการที่ปรากฏในประมวลวิธีพิจารณาความแพ่งและความคิดเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล มีความสอดคล้องต่อหลักสิทธิมนุษยชนสากลหรือไม่ ผู้ถูกกล่าวหาในคดีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลควรได้รับการคุ้มครองเพื่อให้สอดคล้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างไร ตลอดจนถึงความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลในประเทศไทยควรมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยขึ้นหรือไม่ เพียงใด

ประเด็นในการศึกษา

๑. **กฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล :** ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลในประเทศไทยมีกฎหมายหลักที่เกี่ยวข้องอยู่ ๒ ฉบับ ได้แก่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดของกฎหมายทั้งสองฉบับจะพบว่าแนวทางปฏิบัติและบทลงโทษในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งกำหนดให้ผู้พิพากษาที่พบการกระทำผิดสามารถดำเนินการลงโทษผู้กระทำการละเมิดอำนาจศาลได้เลย ซึ่งโทษดังกล่าวรวมถึงโทษปรับและโทษจำคุก ในขณะที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้ในกรณีที่ลงโทษบุคคลผู้กระทำความผิดด้วยโทษปรับหรือจำคุก ต้องเปลี่ยนองค์คณะที่พิจารณา ส่วนอัตราโทษนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งกำหนดอัตราโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาทและโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน ในขณะที่

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดอัตราโทษปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท และโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน

๒. กฎหมายระหว่างประเทศที่ไทยเข้าเป็นภาคีสมาชิก : ประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) กติการะหว่างประเทศฉบับดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ไปยังรัฐภาคีให้มีการเคารพสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของบุคคล รวมถึงการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้วย

๓. ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลในต่างประเทศ : จากการศึกษาบทต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มประเทศที่ใช้กฎหมายจารีตประเพณีและกลุ่มประเทศที่ใช้กฎหมายลายลักษณ์อักษร ได้แก่ สหราชอาณาจักร อินเดีย สหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและสาธารณรัฐฝรั่งเศส พบว่าทุกประเทศมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดอำนาจศาล หากแต่มีรายละเอียดแตกต่างกันออกไป เช่น ขอบเขตการใช้อำนาจของศาลในการตีความ “การละเมิดอำนาจศาล” หรืออัตราโทษ อย่างไรก็ตามประเทศไทยมีจุดร่วมกันในเรื่องการคุ้มครองบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่าละเมิดอำนาจศาลภายใต้หลักกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หรือความพยายามสร้างความสมดุลระหว่างเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและขอบเขตการละเมิดอำนาจศาล

๔. ความชอบด้วยกฎหมายอาญาของความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล : กฎหมายต้องมีความชัดเจน โดยเฉพาะกฎหมายที่มีบทบัญญัติในการลงโทษผู้กระทำความผิด ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลได้กำหนดอัตราโทษปรับและโทษจำคุกไว้ แต่แนวทางปฏิบัติที่ผ่านมาพบว่าบทบัญญัติที่กำหนดให้การกระทำใดบ้างที่เป็นการละเมิดอำนาจศาลยังไม่มี ความชัดเจน เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งกำหนดให้ศาลมีอำนาจ “ออกข้อกำหนดใด ๆ” ซึ่งก่อให้เกิดความไม่แน่นอนและไม่ชัดเจนของรายละเอียดลักษณะความผิดฐานในการละเมิดอำนาจศาล นอกจากนี้ข้อกำหนดของศาลดังกล่าวยังเป็นอุปสรรคต่อประชาชนทั่วไปในการเข้าถึงรายละเอียด เนื่องจากไม่ได้มีการเผยแพร่เป็นการทั่วไป

๕. ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา : การพิจารณาว่าความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลของประเทศไทยไม่ใช่โทษทางอาญา ตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ ๔๔๔/๒๕๒๘ ก่อให้เกิดปัญหาตามมาหลายประการ ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องต่อประเด็นความสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนภายใต้กติการะหว่างประเทศ โดยศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป (European Court of Human Rights) เคยวางหลักว่า ไม่ว่าโทษจะมีชื่อเรียกว่าอย่างไร แต่หากมีโทษจำคุกเกี่ยวข้อง การรับรองสิทธิของบุคคลตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต้องเกิดขึ้น คำตัดสินดังกล่าวมีขึ้นเพื่อป้องกันมิให้รัฐสมาชิกหลีกเลี่ยงการให้หลักประกันเรื่องสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาโดยการบัญญัติฐานความผิดลงในกฎหมายอื่นนอกเหนือจากกฎหมายอาญา

อนึ่งเมื่อความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลของประเทศไทยไม่ใช่โทษทางอาญา ยังก่อให้เกิดปัญหาตามมาในประเด็นดังต่อไปนี้

๕.๑ หลักการไม่พิจารณาโทษสองครั้ง (Non bis in idem) หลักการไม่พิจารณาโทษสองครั้ง หรือหลักบุคคลย่อมไม่ถูกลงโทษซ้ำในความผิดซึ่งบุคคลนั้นต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญานี้ แม้ประเทศไทยจะรับรองหลักการดังกล่าวในการกระทำความผิดทางอาญา แต่กลับมิได้รวมถึงกรณีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลด้วย ดังนั้นหากผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลและมีความผิดฐานอาญาร่วมด้วยเป็นกรรมเดียวกัน แนวทางที่ผ่านมากลับตีความว่าความซ้ำซ้อนดังกล่าวเป็นคนละกรรม ส่งผลให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องรับโทษในการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่รับโทษสองครั้ง

๕.๒ สิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหาในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล เมื่อความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลไม่ใช่ความผิดที่มีโทษทางอาญาแล้ว สิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหาย่อมไม่ได้รับการคุ้มครองภายใต้การกระบวนยุติธรรมทางอาญา ปัญหาที่เกิดขึ้นในการพิจารณาคดีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลในประเทศไทย ได้แก่

๑) **การพิจารณาคดีโดยศาลที่เป็นกลาง** หลักการนี้มุ่งหมายให้ศาลที่พิจารณาคดีต้องไม่ตัดสินภายใต้อคติหรือจากความเสียหายส่วนตัว ซึ่งเมื่อกลับมาดูกระบวนการพิจารณาคดีเรื่องละเมิดอำนาจศาลแล้วพบว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมิได้กำหนดให้มีการเปลี่ยนองค์คณะผู้พิพากษาในการพิจารณาดังนั้นการพิจารณาและลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดความสงสัยแก่บุคคลทั่วไปว่าศาลที่พิจารณาคดีจะมีความเป็นกลาง ปราศจากอคติหรือไม่มีส่วนได้เสียหรือไม่เพียงใด เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติลายลักษณ์อักษรใด ๆ ที่กำหนดให้ต้องมีการเปลี่ยนองค์คณะที่พิจารณาหรือผู้ถูกกล่าวหาสามารถแถลงคัดค้านผู้พิพากษานั้น ๆ ได้

๒) **สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการสู้คดี** ผู้ถูกกล่าวหาในคดีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลไม่ได้รับการคุ้มครองดังเช่นจำเลยในคดีอาญาอื่น ๆ เช่น สิทธิในการมีทนายความ สิทธิในการเตรียมการสู้คดี

๓) **การเยียวยาผู้ถูกกล่าวหาในคดีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล** เมื่อความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลไม่ถูกพิจารณาว่าเป็นความผิดในทางอาญา หากในเวลาต่อมาศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาพิพากษาว่าผู้ที่ถูกลงโทษในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลไปแล้วนั้น มิได้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล บุคคลผู้นี้จะไม่มีสิทธิได้รับการเยียวยาชดเชยความเสียหายตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย ค่าทดแทนจำเลยและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ แต่อย่างใด

๖. อัตราโทษความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล อัตราโทษปรับและอัตราโทษจำคุกในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลได้ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๗ จึงควรพิจารณาว่าอัตราโทษดังกล่าวยังคงมีความ

เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันหรือไม่ นอกจากนี้ข้อเท็จจริงข้อเท็จจริงและโทษจำคุกตามประมวลวิธีพิจารณาความแพ่ง มีความแตกต่างกับข้อเท็จจริงในคดีอาญาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกด้วย จึงสมควรที่จะทบทวนความสอดคล้องในเรื่องบทกำหนดโทษของความผิดฐานดังกล่าวของกฎหมายทั้งสองฉบับ

ข้อเสนอแนะ

บทบัญญัติเรื่องความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลยังคงมีความจำเป็นในฐานะเครื่องมือของศาลในการรักษาความสงบเรียบร้อยในการพิจารณาคดี อย่างไรก็ตามการบังคับใช้ความผิดฐานดังกล่าวมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา ดังต่อไปนี้

๑. หากมีการละเมิดอำนาจศาลเกิดขึ้นต่อหน้าศาลในระหว่างการพิจารณาคดี ศาลที่พบเห็นการกระทำดังกล่าวควรมีอำนาจที่จะตักเตือนหรือไล่ออกจากศาลเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในการดำเนินคดี

๒. ข้อกำหนดของศาลในเรื่องความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลต้องมีความชัดเจน เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงและรับทราบได้ล่วงหน้า โดยในเบื้องต้นศาลอาจทำการเผยแพร่เป็นการทั่วไปผ่านทางเว็บไซต์ของศาล และในอนาคตข้อกำหนดเรื่องการละเมิดอำนาจศาลเหล่านี้ควรได้รับการพิจารณาโดยออกเป็นกฎหมายจากฝ่ายนิติบัญญัติ

๓. เมื่อมีการดำเนินคดีละเมิดอำนาจศาล ควรให้สิทธิในการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม (fair trial) เช่น สิทธิในการมีทนายความ สิทธิในการเตรียมตัวสู้คดี สิทธิในเผชิญหน้ากับพยานหลักฐานกับผู้ถูกกล่าวหา เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR)

๔. หากการกระทำละเมิดอำนาจศาลใดเป็นการกระทำความผิดอาญาที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาหรือพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญาอยู่แล้ว ควรที่จะดำเนินคดีอาญาตามปกติ และหากเป็นการกระทำซึ่งหน้าศาล ให้ศาลที่พบความผิดส่งเรื่องให้พนักงานอัยการดำเนินการฟ้องร้องผู้กระทำความผิดอาญานั้นต่อศาลอีกองค์คณะหนึ่งเลย ซึ่งทำให้เกิดความรวดเร็วในการดำเนินคดี และรักษาไว้ซึ่งการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกดำเนินคดี

ในกรณีที่การกระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลเกิดขึ้นระหว่างการพิจารณาคดีแพ่ง ศาลที่อยู่ในการพิจารณาอาจตักเตือนหรือไล่ออกจากห้องพิจารณาหรือหากบุคคลดังกล่าวยังไม่เชื่อฟัง ให้อัยการในท้องที่ที่ศาลตั้งอยู่เป็นผู้ดำเนินการฟ้องร้องในการดำเนินคดีกับผู้ละเมิดอำนาจศาลต่อไป

๕. โทษในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลควรแก้ไข กล่าวคืออัตราโทษปรับจากไม่เกิน ๕๐๐ บาท เป็นไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้สอดคล้องกับค่าเงินในปัจจุบันและอัตราโทษจำคุกควรแก้ไขจากจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน เป็นไม่เกิน ๑ เดือน เนื่องจากระยะเวลาจำคุก ๑ เดือนเป็นระยะเวลาที่เพียงพอในการรักษาความสงบเรียบร้อยของศาลแล้ว นอกจากนี้ยังเป็นการสอดคล้องกับอัตราโทษตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกด้วย

๖. ในระหว่างที่ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลยังไม่ได้รับการรับรองว่าเป็นความผิดที่มีโทษในทางอาญา หากผู้ถูกลงโทษจำคุกในคดีดังกล่าวได้อุทธรณ์หรือฎีกาแล้วศาลมีคำพิพากษาในเวลาต่อมาว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล บุคคลผู้นี้ต้องได้รับการเยียวยาชดเชย โดยอาศัยพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๕๘ เนื่องจากการที่บุคคลถูกจำคุกโดยที่ไม่ได้กระทำความผิดถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนประการหนึ่ง ซึ่งการเยียวยาบุคคลที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนถือเป็นหนึ่งในภารกิจของกองทุนยุติธรรม

Executive Summary

Title: Guarantee of Rights and Liberties in Contempt of Court Offence

Researcher: Assistant Professor Aua-aree Engchanil *et al.*

Research Question

Contempt of court exists as a legal measure in both the Civil and Common Law traditions. Its objective is to facilitate a judicial procedure with efficiency and swiftness, as well as to upkeep order within and around the courthouse's vicinity. However, Section 31-33 of the Civil Procedure Code of Thailand allows a judge to punish an accused person without a full trial. This judgement is endorsed by the opinion of the Office of Council of State which states that contempt of court is not a criminal offence, hence no procedural safeguard is required. This reading of the law leads to the question whether the offence, as written in the Civil Procedure Code, and the opinion of the Office of Council of State, meets the international human rights standard. How should the right to a fair trial of a person accused of contempt of court be protected? Ultimately, should Thailand's contempt of court be revised? If so, how?

Key Findings

1. Thai Laws: There are two provisions of Thai law that concern contempt of court: the Civil Procedure Code, and the Administrative Court and Administrative Procedure Act B.E. 2542 (1999) [hereinafter the Administrative Court Act]. However, their details about procedures and terms of punishment are different. While a judge under the Civil Procedure Code could promptly punish the wrongdoers with imprisonment and fine, a judge in the Administrative Court Act must appoint a new panel to hear the case of the contempt. Under the Civil Procedure Code, a person who commits the contempt of court shall be punished with imprisonment not exceeding 6-months or fined at no more than 500-baht or both. Whereas the Administrative Court Act limits a punishment at no more than 50,000-baht fine or 1-month imprisonment or both.

2. International Law Obligation: Thailand is a party to the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) which encourages state parties to respect civil and political rights of their citizens, including rights to a fair trial.

3. Contempt of Court in Foreign Laws: Comparison has been made among different countries in the Common and Civil Law traditions: The United Kingdom, India, the United States of America, Germany, and France. In every jurisdiction, there is a provision concerning contempt of court but detailingly their implementations differ among each other. The scope of defining ‘contempt’ or the term of punishment also varies. Nonetheless, there are some common features among these countries, for instance, the concept of guaranteeing rights and liberties of an accused person under the criminal justice system and the attempt to find a balance between freedom of expression and protecting judicial integrity.

4. Legality of Contempt of Court Offence: Theoretically, the law must be clear and ascertainable, especially the one constituting a criminal offence. Despite being an offence with imprisonment, Thai court’s precedent on defining an act of contempt lacks clarity and certainty as the Civil Procedure Code allows a court to ‘set a regulation’ concerning the matter, a mandate which is vague and ambiguous. Moreover, due to publicly unavailable, this internal regulation or guideline hinders public access to details of how the court enforces the law for this regulation.

5. The Opinion of the Office of Council of State: The Opinion number 444/2528 (1985) of the Office of Council of State states that contempt of court is not a criminal offence. This interpretation leads to several problems which are related to the international laws. According to the European Court of Human Rights, no matter which name is given to the particular offence, if there is imprisonment involved, guarantee of rights in criminal justice must be invoked. This decision is to prevent any state member from circumventing the obligation to guarantee rights of an accused, or a suspect, by placing that offence elsewhere from the Penal Code.

When contempt of court is not a criminal offence, problems arise as follows;

5.1 *Non bis in idem* principle. *Non bis in idem* or double jeopardy principle forbids punishing a person twice for a single act of crime. Thai criminal law accepts this principle in general but this acceptance does not cover contempt of court. Thus, if a person has committed

a single act that can be considered contempt of court and a criminal offence, Thai courts are known to treat one single act as two separate offences, which leads to double jeopardy.

5.2 Right to a Fair Hearing. Since contempt of court is not considered a criminal offence, an accused person's right to defend himself in a fair trial is not protected, unlike an ordinary criminal case. This exclusion violates an accused person's rights as follows;

1) Impartiality: Normally, a judge must not sit in a case under prejudice or concerning his personal injury. As the Civil Procedure Code does not require contempt of court charge to be tried by a new panel, the same judge can hear and deliberate the case in which he is considered a party. The public may doubt the neutrality and impartiality of judges in that case.

2) Procedural Safeguard: An accused in a contempt of court case is entitled to no basic rights provided to an accused in other ordinary criminal case such as right to legal counsel and right to be heard.

3) Right to Remedy from Wrongful Judgment: As contempt of the court is not considered a criminal offence, convicted of contempt of court charge is not eligible to compensation under the Compensation in Criminal Case Act B.E. 2544 (2001) if an appellate court acquits him.

6. Term of Punishment: Terms of imprisonment and fine have been set since B.E. 2477 (1934), therefore, appropriateness of these terms is questionable. Moreover, the terms as in the Civil Procedure Code are significantly different from the Administrative Court Act B.E. 2542 (1999). Punishment terms in these two laws should be more aligned.

Recommendation

The provisions of contempt of court is still necessary as a tool for maintaining the order in court. Nonetheless, in order to enforce the offenses of contempt of court, the study provides suggestions as follows:

1. If contempt of court occurs in the presence of the court or a judge, the judge in that case may give the wrongdoer a warning or remove such person from the courtroom to maintain order.

2. The court's guideline to hear a case of contempt of court must be clear, ascertainable and publicly available, so the public can familiarize themselves with the law in advance. Initially, the new guideline should be available on the court's website. In the future, contempt of court may have to be legislated into a statute from the Legislative branch.

3. When the case of contempt of court is proceeding, the fair trial and due process of law should be provided to the offender. These include the right to counsel, the right to be heard within a reasonable time, and the right to a public hearing which is guaranteed by the International Covenant on Civil and Political Rights.

4. For the type of contempt of court that have the same elements as the offenses in the Penal Code or Criminal Acts, such contempt should be proceeded as ordinary criminal cases. Moreover, if the contempt occurs in the presence of the judge, the judge shall appoint the prosecutor to prosecute the offender to another tribunal which does not consists of the judge who witness the contempt. This will promote the prompt prosecution and protect the rights of the offender.

In case of the civil contempt of court, the judge should have only the power to warn or dismiss the offender. If the offender disobeys the warning, the prosecutor in the same district of the court shall prosecute the offender as the criminal matter.

5. Term of punishment shall be reviewed. Fine at no more than 500-baht must be raised to 50,000 baht to reflect the current monetary value. Imprisonment shall be reduced from not exceeding 6-month to 1-month because a 1-month period is usually sufficient to upkeep order in the court as the punishment. Moreover, the new term of punishment will be more consistent with the term in the Administrative Court and Administrative Procedure Act B.E. 2542 (1999).

6. While contempt of court is not considered a criminal offence, if an accused is later acquitted by an appellate court, he shall be entitled to remedy according to the Justice Fund Act B.E. 2548 (2005). As a matter of principle, any wrongful imprisonment is a violation of human rights, which is covered by the Justice Fund.